

Johann Bacmeister

Programma Quo Rector Academiae Rostochiensis Joannes Bacmeisterus, D. Med. & Sup. MATH. Prof. P. Ad Exequialium iustorum exsolutionem Quam piis Manibus ... Anna Idae, Viduus Moestissimus Vir ... Dn. Joannes Festingius, U.I.D. & Profess. huius Academiae ... Suoque in ipso utcro Materno Extincto Filiolo Hodie ... expetit, Omnes Omnium Ordinum Cives Academicos ... invitat : [P.P. die XXV. Octobr. Anno CI IC LXXXIII. Sub Sigillo Rectoratus]

Rostochi[i]: Weplingius, [1683]

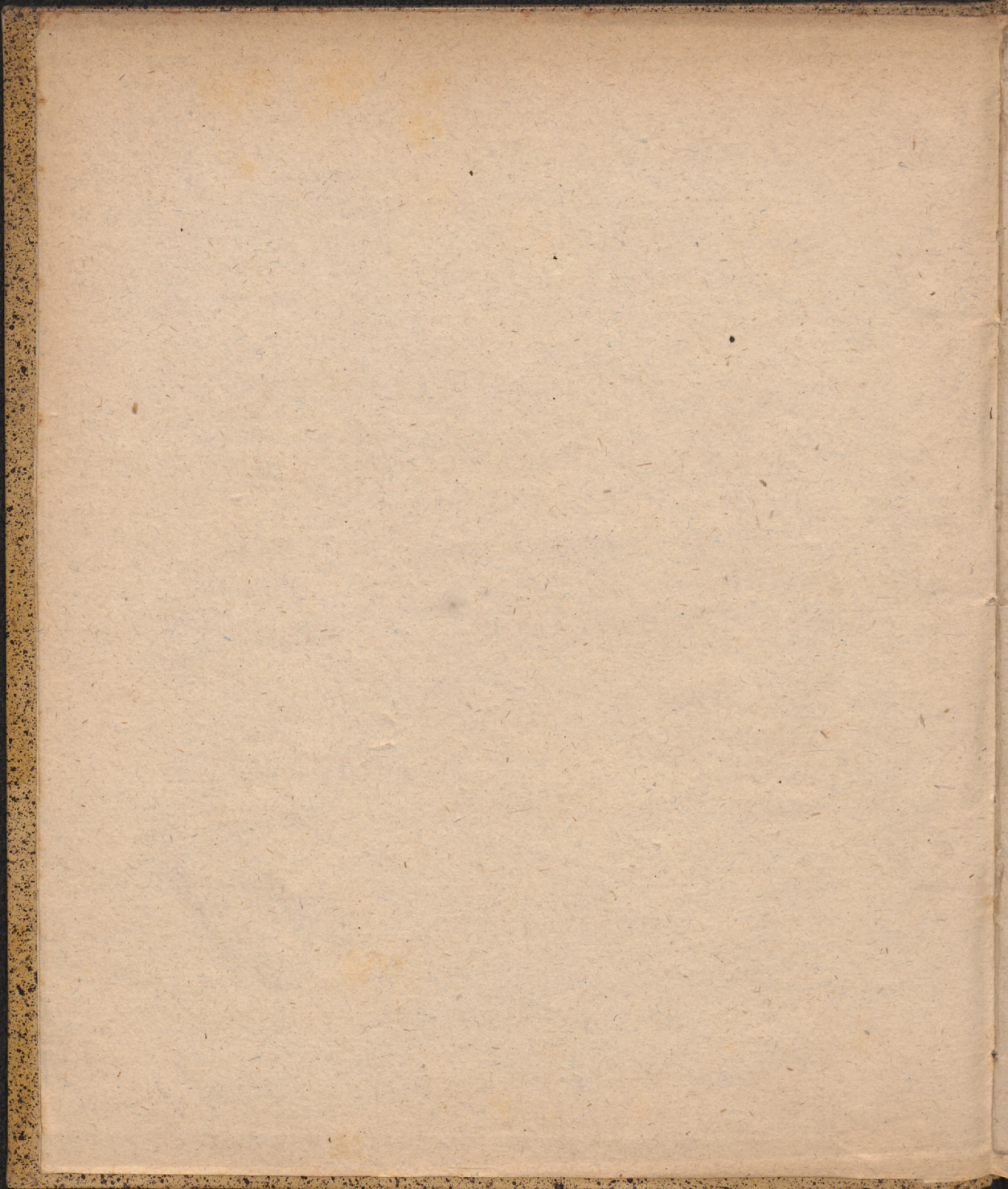
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn774757949>

Druck Freier Zugang

Bacmeister, J.,
in
A. I. S o l t o v,
uxor. J. Festing.
Rostock. 1683.

16.

PROGRAMMA

^{Quo}
RECTOR

ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS

JOANNES BACMEITERUS, D.

Med. & Sup. Math. Prof. P.

Ad Exequialium iustorum exsolutionem

^{Quam}
piis Manibus

Famula honestissima, omnique Virtutum apparatu ornatissima

ANNÆ IDÆ, *Sollor*

Viduus Mœstissimus

VIR

NOBILISSIMUS, AMPLISSIMUS AC
CONSULTISSIMUS

DN. JOANNES
FESTINGIUS,

U. J. D. & Profess. hujus Academiæ cele-
berrimus, Consiliariusqve Megapolitanus
tissimus, Collega & amicus noster pe-
petim colendus

Suoqve in ipso utero Materno Extincto Filio

Hodie hora prima in Templo Mariæ
piè præstari expetit,

Omnes Omnium Ordinum Cives Academicos
officiosè & peramanter invitat,

—————
Rostock, Prato WEPLINGIANO, Acad. Tyogr.

Itam Hominum mare

mortuum qui vocant & imaginantur, toto cœlo aberrant, & uæ gravissimè allucinantur. Non enim Homo Paradyso felicitatis & tranquillitatis fruitur, sed omnibus fortunæ malorumque incursionibus expositus est. Non delicata res est vivere; longam, calamitosam & quasi cadavero-

sam viam ingreditur, quicunque in hanc vitæ humanæ scenam introit. Per multas offensas, calamitates, casus, lubricitates & spinosa mala emeticandum est iter hoc: Labitur, arietatur, cadit, lassatur, offenditur: In proximo MORS est; quocunque Homo se verterit, pervius est: quælibet Vena, quilibet Spiritus ad mortem concitatur; omne tempus, omnis hora, omne punctum docet, quam Natura ad perpetuam firmitatem & constantiam non sit armata, quam facile impingat, & renunciet Vitæ Mundi; delicias, & voluptatibus contragois dicat VALE. *Euripides Tragicus* vitam hominum non vitam, sed calamitatem appellabat. Et altissimæ sapientiæ bonæque mentis imago, *Seneca* in Consol. ad Marciam cap. ii. *Quid est homo, querit? quodlibet quassum vas, & quodlibet fragile jactatu, non tempestate magnâ, ut dissiparis, est opus. Ubi cunq; arietaveris, solveris. Quid est homo? imbecillum corpus, & fragile, nudum, suapte naturâ inerme, aliena opis indigens, ad omnem fortuna contumeliam projectum: cum bene lacertos exercuit, cujuslibet ferè pabulum, cujuslibet victima, ex infirmis fluidisque contextum, & lineamentis exterioribus nitium, frigoris, aestus, laboris impatiens. Et, si Aristoteli credendum, Homo nihil*

nihil alius est, quam imbecillitatis exemplum, temporis
 spolium, fortunæ lusus, inconstantia imago, invidia & ca-
 lamitatis trutina, reliquum verò PITUITA & BILIS: ut
 non immeritò exclamet Lycurgius: *ὅτι πῦρ πινυέον ἐστὶν ἀν-
 θρώπων φύσις.* Humana, vah! natura quàm prorsus mala
 est. Refer enim, si placet, Hominem ad Mundum, nihil cer-
 tè imbecillius terra nutrit homine: Refer ad Bruta: Ho-
 mo, teste Seneca, perniciosior est omnibus Feris: Refer ad
 Hominem: Nulla, inquit idem Seneca, tam detestabilis
 pestis, quæ homini ab homine non nascatur, & verè homo
 homini Lupus: Refer ad se ipsum. *πολέμιον ἀνθρώπου ὁ αὐ-
 τὸς εἶναι* dicebat Anacharsis: Nihil homini magis infestum,
 quam ipse sibi ipsi est: & teste Epicteto: Nullus homo nisi
 à seipso læditur: Refer deniq; ad DEUM: Nempe Homo,
 ut Plutarchus refert, nec DEUM Patrem, nec Cælum patri-
 am amplius novit; & cui ob id jure, ut Hermes dicebat,
 Mundus factus est carcer, & corpus sepulchrum. Quantis,
 quæso, cum calamitatibus conflictatur hæc vita nostra? In
 foro sunt lites: domi curæ; rurilabores: in maritimor: in
 peregrinatione, si quid habes, metuendum; si nihil, mo-
 lestum est: Uxorem duxisti, quot ibi mala vides? innuptus
 es? eò magis solitariam vitam agis. Liberi dolores pariunt:
 Orbitas vitæ est injucunda: juvenus stolidi est, senectus
 infirma: ac ne cætera, quæ id genus infinita ferè sunt, con-
 fecter, quid sunt Oppida & communitates hominum aliud
 quam, ut Solon dicere solitus est, miseriarum humanarum,
 domicilia? quibus luctus, mœrores, tristitia mortalium qua-
 si septis includerentur. Omnium autem rectissimè & sin-
 gulari cum energiâ vitæ hujus miserias expressit S. Sanctus
 per Moïsen, potissimum scilicet in Vitâ nostrâ esse LABO-
 REM & DOLOREM. Eo autem Hominum miseria & ca-
 lamit.

amitas major est, quò plerique cœciores & stoldiores sunt
in suis miseriis cognoscendis & æstimandis. Pleriq; ægro-
tis similes sumus, qui in gravi morbò amplius dolorem non
sentiunt, seq̃ve rectè valere putant, cum morti sint vicini.
Tum autem miseria ad summum adscendit cacumen, cum
etiam illos, quos premit, incipit oblectare. Absque hoc
autem stupore nostro esset, quotus quisque Christianorum
reformidaret Mortem, quæ finem imponit culpis pariter &
pœnis illorum hominum, qui in CHRISTO moriuntur.
Mercenarii, qui totò die ærumnabili labore exercentur,
anxiò desiderio expectant vesperam, qua à laboribus suis so-
luti gratà quiete perfruuntur. Nauta totò die in turbulen-
tò pelago jactati ventò pariter & remigio, & omni virium
conatu ad portum contendunt, ubi tutò tandem possint con-
sistere. Viatores, nullis locorum delitiis aut difficultatibus
inhiberi se patiuntur, quo minus ad instituti sui itineris me-
tam anxie festinent ac anhelent. Nos contra Homines
ærumnabilis vitæ labor continuò fatigat, nos vitæ humanæ
pelagus, ut supra indicavimus, ventis & fluctibus suis assidue
jactat; nos calamitosa vitæ mortalis peregrinatio frigore &
æstu, fame ac siti, pluvia, nive & grandine, variisque tempe-
statibus perpetuò exercet: Tamen si eminè contemplamur
vitæ nostræ vesperam appetere, nostræ jactationis quietem,
aut miserè quassatæ navis tutam stationem in propin-
quò esse, aut denique peregrinationis nostræ metam esse jam
in proximo, exanimati & attoniti trepidamus & exhorres-
cimus. Resignandum quidem hisce caducis tandem no-
vimus, cupimus fortean etiam, sed nondum; expetimus
naturæ solvere, quod debemus, sed nondum; desideramus
solvi corporis vinculis, sed nondum. Adeò deliramus
miselli, ut velimus desinere esse miseri, sed nondum; ut fe-
lices

lices & beati esse ambiamus, sed nondum. Ita mori nolimus, qui mori optamus, Mala ad mortem præparatio est, mori nolle. Induciæ non paucos deteriores fecerunt. Maximum sanè illud incredulitatis nostræ argumentum & documentum est. Perinde ac si per mortem omnia aboleri statueremus, aut illa vitæ æternæ bona non expectaremus, ad quæ per mortem fit transitus, quæ morte suâ CHRISTUS nobis promeritus est. Longè alius Spiritus in præcordiis divi Apostoli Pauli agitabat, cum diceret. *Vita mihi Christus, mori mihi lucrum. Cupio dissolvi & cum Christo esse. In Christo namque, verba sunt Ambrosii, omnia habemus, & omnia nobis Christus noster. Si à vulnere curari desideramus. Medicus est: Si tenebras fugimus, Lux est: se securitatem querimus, Asylum est. Si mortem timemus, Vita est: Si cælum desideramus, Via est. Id secum reputans. & Benedictam hanc ex fructifero intemeratæ Virginis stipite evirescentem Propaginem ulnis suis in templo Hierosolymitano excipiens, pius & solarium Israelis præstolatus fenex Simeon, exclamavit; Nunc dimittis, Domine, servum tuum in pace. Eandem Salvatori suo cohabitandæ aviditatem, prodidit suo tempore Hilarion Abbas, quem letaliter decumbentem locutum fuisse, in vitâ ejus Hieronymus recenset. Egrederere, quid times? egredere Anima mea, quid dubitas? Septuaginta propè annis servivisti Christo, & mortem times? Similem auræ vitalis omniumque mundi deliciarum contemptum, & fervidum cum Christo vivendî desiderium, in Fernando Castella Rege adfuisse, ideoque adversâ valetudine usum, hanc vocem: Domine, mortalem vitam, Regnumque temporale, quæ mihi hucusque largitus es, jam tibi restituere gestio, tantum Animam meam in æternâ luce jubeas collocari, emisisse, apud Rodericum Toletanum extat.*

Sciebant quippè omnes hi, quod Caro & Sanguis regnum DEI
 possidere, non possint, neque illud, quod corruptibile in se
 est adire posse hæreditatem cœlestem & incorruptibilem:
 neque quæquam adire posse cœlestis regni possessionem,
 nisi priùs per mortem exuat ac deponat, quicquid terrestre
 ac caducum, imprimis autem vestem illam, quam circum-
 ferimus, *Corpus* dico, quod quidam Philosophorum anti-
 quissimorum appellabat, indumentum iniustitiæ, funda-
 mentum pravitatis, vinculum corruptionis, velamen opa-
 cum, vivam mortem, sensitivum cadaver, sepulcrum cir-
 cumportatile, domesticum denique furem, qui nos vetet
 cœlò interesse, & jubeat capite esse in terram demisso. Nec
 malè Græcus quidam dicebat, Corpus hominis dici debere
 non *δέμας* sed *δισμὸν*, non *σῶμα* sed *σῆμα*, non corpus, sed
 carcerem & sepulchrum, à cujus vinculis & deformitate
 quàm ocysimè liberari & expediri in maximâ felicitatis par-
 te jure ponendum sit. Qui ergò nos, qui Christiani audiri vo-
 lumus, & per mortem nos ab omnibus illis ærumnis atq; mis-
 seriis liberari, verbò DEI, luce veritatis edocti, rectissimè &
 plenissimè novimus, meditatio Mortis timore percelleret?
 Æquò potius animò & nostram decretoriam mortis horam
 expectemus, & eò quidem æquiori, quò illa nos occupat
 maturius. Nulla nobis festinatio debet esse gratior, nec
 ulla nobis mora aut cunctatio iniquiori animò ferenda est,
 quam quoties à deterioribus ad meliora fit transitus. Un-
 de non malè ab homine Ethnicò dictum *ὃν ὁ θεὸς ψιλῆ
 ἄποθνήσκει καὶ* *Quemcumque amat DEUS, ille juvenis mori-*
tur. In malis sanè exantlandis ejus conditio & fortuna
 semper habetur æquior, cui minor obtigit portio. Talis
 autem est *Vita humana*, ut in illa semper felicius & beatius
 æstimandum sit *VIXISSE*, quàm *VIVERE*, & in portu hujus
huma

humanæ vitæ pelagi fluctus, procellas & scopulos à tergo
 respicere, quam illos adhuc à fronte expectare. Quam
 bene vivas refert, non quam diu; sapere etiam in hoc est bene,
 ne diu. Quotidie morimur, quotidie commutamur, & tamen
 aternos nos esse credimus, verè queritur Hieronymus. Re-
 ctè itaque Senex ille mihi sapere visus est, qui ab amico in-
 crastinum ad convivium vocatus, cur, ait, me vocas in-
 crastinum, qui à multis annis crastinum non habui, sed mortis
 adventum in dies singulos expectavi. Nil de hodiernâ die pro-
 mittendum est, inquit Philosophus. Nimis magnam ad voca-
 tionem dedi. Nil promittendum est vel de horâ. Punctum
 est, quod vivitur, & adhuc puncto minus, gravissimè Seneca.
 Surgant illa annosæ vivacitatis haud parva exemplaria, quo-
 rum tam Sacra, quam profana Historia facit mentionem,
 & vitæ annos, quos exegerunt, enumerent, punctum, cre-
 do, dicent, omne illud, quod vixere, & adhuc puncto mi-
 nus. Nox fuit omnis illa ætas & somnium, teste Chrysostomo,
 & die exorto nunquam comparuit; Umbra fuit & pertransiit;
 Fumus fuit, & dissolutus est; Bullæ aquarum fuere, & disruptæ
 sunt; Aranerum tela fuere, & discissæ sunt. Omnis tempo-
 rum longitudo, secundum Hieronymum: aternitati comparata
 brevis, imò verò, addam ego, punctum est, & si unum, & si
 mille quisque vivat annos, parum interest, nisi quod, quod ætate
 gravior est, eò peccatis & miseriis onustior, & gravioribus ju-
 dicii rationibus reddendis intricatior discedit. Hoc enim vitæ
 longioris spatium affert, ut plura mala videamus, plura susti-
 neamus, plura perpetremus, prætereaque nihil. Itè ergò ho-
 munculi, vivite, vitam vestram operosè producite, seros Ar-
 teptii annos & mille ætates optate, quid tandem acquisivistis?
 quid produxistis? quid optastis? punctum! quid vixistis? pun-
 ctum! quid tandem estis? fæccus stercorum & esca vermium,
 nibilo

nibilo meliores ac beatioreſ, quam ſi prima quæque dies vobis
fuiſſet emortalis. Qvis ergo Sexus fœminei coronam
ANNAM IDAM natam SOLTUVIAM, Viri Nobiliſſimi
ac Conſultiſſimi DN. JOANNIS FESTINGII, J. U.D. &
Profeſſ. hujus Academiae celeberrimi, nec non Sereniſſ.
Principis Meclenburgici CHRISTIANI LUDOVICI, DN.
noſtri clementiſſimi, Conſiliarii, Fautoris, Collegæ ac A-
mici noſtri honoratiſſimi, conjunctiſſimi, Uxorem dilectiſ-
ſimam jam eheu! deſideratiſſimam, cui hodiè inviti quam-
vis, & maximò animi cum cordoliò, extremum tamen ho-
norem exſolvere cogimur, eò nomine infeliciorem eſſe
ſtatuet, quod longas ætates experiri, & Artepſii exemplò
mille ſecula explere non potuit; Beatior potius, meò equi-
dem judicio, illa cenſenda, quod longæ ſenectæ longas mi-
ſerias experiri neceſſe non habuit, hoc præprimis trifti &
verè ferro, quod vivimus, ſeculo, his poſtremis rerum
humanarum confuſionibus, quibus Martis, Impietatis, & om-
nium miſeriarum abyſſum, DEI juſto judicio, Diabolus
recluſit, & Eccleſiæ JESU CHRISTI perniciem, benè con-
ſtitutis Politiis interitum, ac honeſtati morum *πειλοθρίων*
minatur. Ut taceam graviffima illa incommoda & mole-
ſtias, quibus cum debilior & ſeqvior illa Progenies ab ipſo fe-
rè Mundi exordio in hodiernum uſque diem conflictari co-
gitur. Inter quas facilè principem ipſa Partitudo occupat
locum, quam juſtiſſimi Creatoris voluntas primæ generis
humani Proſeminatrici Evæ, cum divinam in horto para-
dyſiaco legem tranſiliſſe deprehenderetur, per triſtem il-
lam ſententiam: *Multiplicabo arumnas tuas, cum ex Viro
conceperis, & in dolore paries Liberos tuos*, impoſuit, pro-
priamque eſſe voluit. Qvas dum curatius aliquantum
mecum perpendo, horret animus, membra trepidant,
lingva

lingva titubat. DEUM enim immortalem! quantā hic labor
conjunctus est cum violentiā, quantis conatibus, quam
anxio studio, non solum recenter prodeuntis seu foras pro-
trusi Pulsionis, sed & miseræ Matris, ut serio dubites, hæc
ne an ille prior sit redditurus animam. Sic utriqve vita
hæret in ancipiti. Ceteræ animantes per ludum & jocum
pariunt, & quasi aliud agendo, foetusqve omnium matrum,
quotqvot vivunt, nascuntur mitius. Solus Homo per acer-
bissimum dolorem in mundanam scenam intrat. Sola Mu-
lier cum angore parit, quia id sua culpā meruerat, ob præ-
varicationem primævam. Videtur quidem & Virorum
conditio suam molem secum trahere & difficultates, dum
opus habent in bello caput & latus hosti objicere, armis de-
cernere pro patriā, inter creperos ensium tormentorumq;
Mavortiorum conflictus sanguinem profundere; sæpe
etiam appetere *pulcram per vulnera mortem*: absq; vibus o-
mnibus fœmineus sexus singulari Naturæ indulgentia &
beneficio liber atqve immunis positus est. Sed enim ve-
rò an dolores, anxietudines, pavorqve & pericula parturi-
entium cum conditione belligerantium pari lege compo-
ni & juxta æstimari possint, id arbitrabitur, quisq; quis aq;
trutinā sortem utrorumqve ponderaturus erit. Si ad ju-
diciū vocaverimus Fœminas ipsas, jurabunt, labores su-
os multis parsangvis superare eos, quos sentiunt prælian-
tes. In Bellō *momento cita mors venit, aut victori lata*.
Partitudinis dolores & angores non dicam in aliquot horas,
sed sæpè in dies integros prorogantur. Et juveniculis ac
inexpertis metus præconceptus ipsā morte terribilior ac-
cidit. Notum est *Medeæ* effatum, jurantis, se in primā acie
pugnaturam multò volentius, quam parituram semel. Tam
multiplici & improbo labore, fataliqve molestiā, quid mi-
rum

rum, si foemellarum corpora ita debilitantur; ut non solum
vita, quam ducunt, infirmior, languidiorque curat, sed
etiam filium iis multo tempore atque Viris praecedat.
Et verò quis sequiorem hanc eorum sortem non ferat con-
dolenti animo: non prosequatur iusto blandoque obse-
quio: Infelicissimos, mecastor, ferè dixerim indignos,
quos mulier emiserit, *vitales in luminis auras*, qui sicubi istae
valetudinis curandae viriumque reparandarum gratia exer-
cita & enervata tot importunitatibus, honesta refocil-
latione, sibi rectè lauteque facere aggrediuntur, id iis vitio
vertunt, eoque nomine velut prostibula publica, innoxias
& immerentes animas pipulo differunt per Urbem! qui-
bus tamen vel ipsum supremum Numen indulgentiam lar-
giorem & curam liberaliorem corporis non solum non in-
vidit, sed & ultrò concessit, & vires, ut promoverent, man-
davit. Veniamus nos in rem praesentem, nec ex Seculis
praeteritis in Historiarum scriptis confestim obviis exemplis
id docere, quod haecenus scripsimus, annitemur, quae sci-
licet de *Ariadna*, quam non edito partu extremum effasse
halitum *Plutarchus*, aut *Eudoxia* Arcadii Imperatoris Conju-
ge, quam ob partus cruciatus foetum utero marcescente
exanimatam cecidisse, *Cassianus*; vel *Regilla* Herodi So-
phistae nupta, quam cum utero naturae concessisse *Caellius* me-
morat. Praesens dies, praesens hora, graphicum & vivum
nobis ob oculos ponit exemplum, Cives Academici, supra
nominatam Foeminam Nobilissimam ANNAM IDAM FE-
STINGIAM, quam plerumque istae incommoditates ita secutae
sunt, ut juvenilibus annis, ipso aetatis flore atque vigore, in
amarissimam pariendi luctum cum renello infantulo ex utero
materno exanimis egresso, labefactatis viribus, corporeque
exhausto, dejecta de statione sua, fato! ah, fato immaruro
acer;

acerbissimisque lacrimis deplorando, functa sit. De cujus
 Natalibus, Profapia atq; Vita haectenus peracta, qua ipse DN.
 Maritus moestissimus commentatus est, haec sequentia habete
 Duras mihi fors subiigit, ut a Vestra Magnif. nunc exquiram
 mee Conjugi memoriam, qua erepta oculis me miserum reliquis
 viduum. Sed quamvis satius amare conjugem quam ipsius
 laudes meditari, qua in eundem etiam maritum videntur redun-
 dare tanquam propria. Ea tamen regula posita coherenti vin-
 culo, quod si quidem infelici fato ruptum, non potest non ex
 praesita pietate a memori marito propensum in laudes animum
 petere. Has ergo meritissimas animae dulcissima ac piissima
 tribuo, qua mortis die eeu natali bonis prominent. Ut vero
 paternus Vestra Magnif. affectus erga me Meosque sat perspicuus
 Sic nullus dubito, quin vestro monitu & hortatu exequie fre-
 quentiores defuncto corpori castissimo, optimaq; foemina laudes
 uberiores sint futurae. Nata hac mea desideratissima ANNA IDA
 An. C. 1659. d. 15. Novembr., qua conspicua animi atque cor-
 poris dotibus, paternarum virtutum ex asse heres. Fuit ipsi
 parens Vir Admodum Reverendus, Nobiliss. ac Ampliss. DN.
 MATTHIAS SOLTOVIUS Rever. Capit. Lubec. Canonicus
 Senior verè regularis, vir simillimus virtuti, quem optimos
 inter & innocentissimos numerarunt omnes boni. Matrem, (qua
 tristis luget filia obitum) agnovit foeminam Nobiliss. atque sul-
 gidissimam ABEL PELLICERAM celebris familia matronam.
 Avum paternum laudat Virum Adm. Rever. Nobiliss. atque Am-
 pliss. DN. ADOLPHUM SOLTOVIUM, Canonicum ipidem
 Rev. Capituli Lubec. religiosissimum. Hujus parens defun-
 cta proavus laudatur DN. BERNHARDUS SOLTOVIUS,
 Sereniss. Ducis Holsat, Consiliarius & Canonicus Schleswic. qui
 laudatissimorum Majorum amulam virtutem sic feliciter satis
 transmisit ad suos posteros. Avia paterna fuit URSULA
 PULSEN DN. MATTHIAE PULSEN Patrici Norimber-

gensis filia. Proavia CATHARINA SPIESSN, ex nobili ap. Holsatos familia oriunda. Avum maternum habuit pie defuncta Virum Plurim. Reverend. atque Nobiliss. DN. ADOLPHUM PELLICERUM, Canonicum Utenensem atque Philologum doctissimum. Avia materna femina in sexus sui ornamentum nata CATHARINA MULLERIA, DN. JOHANNIS MULLERI, primarii ap. Hamburgenses Civis filia, quae plus quam septuagenaria vehemensissime dolebit acerbum funesta nostrae domus nuncium. Proavus Maternus DN. MATTHIAS PELLICERUS, Archi-Episc. Bremens. Consiliarius & Praefectus in Tremsbustel & Uörde. Proavia. ABEL PULSEN Capitanei prestrenui filia. His orta Majoribus optima Conjux tanto conatu pietatis atque virtutum semina formosissimo hausit pectore, ut conjuratam unusquisque videret conjunctionem. Parentibus filia obsequentiissima, omnibus laudatissima. Hinc placuit pulcherrima Virgo, quam adamare cepti ex mutuo amore felicissimus amator, donec Anno 1679. d. 23. Januarii solemniter deducta in meam domum fuit conjux dulcissima. Nec sterile quod optimi parentis moribundi voto de hac quam alia alius cujusque Salute magis solliciti commendatum DEO connubium, quippe Anno 1680. d. 9. April. Lubeca natus filius primogenitus HANS MATTHIAS de cujus indole spem bonam consummare velit DEUS. Accessit alterum nostrae familiae germen GEORGIUS SIMON, natus hic Rostochii Anno superioris 1682. d. 3. Junii, cui aeque à providentiâ divinâ auxiliium supplices postulamus. Alius non progredior. Hic enim dolores obsident mentis ambitum. Tristis ergo Vestram testor conscientiam Magnif. DN. RECTOR, quae fuerit defuncta in perferendis doloribus constantia, quae in committenda DEO anima pietas, quae erga memoratum fides, quis amor, quaeque erga filiolos materna affectio, erga propinquos tum obsequiosa tum studiosa propensio. erga singulos probitas.

Ecce

Ecce Vobis Specimen fragilitatis humanæ spectandum in
 juvene Fœminâ, nondum XXIV. annos vivendo indepta,
 & saltem IV. annos novemqve menses conjugalem societa-
 tem experta. Qui casus quanto est inopinus magis & im-
 maturus, tanto luctuosior accidit Dn. Marito jam viduo mœ-
 stissimo, quem acerbè lugentem jam audivimus *Conjugem*,
 natalium splendore insignem, cui virtutum igniculos natu-
 ra quidem indiderat, sed quos Parentum & Majorum au-
 ra afflaverat, & suscitaverat: *Conjugem*, quâ cum in Conju-
 gio nimis quamvis brevitata vixit, ut nunquam opus habue-
 rit venire cum illâ in sacellum Deæ viriplacæ, quod Romæ
 quondam in Palatio tanquam pacis domesticæ custodem,
 erectum fuisse scribit Valerius; aut quâ cum necesse habuerit
 instituerè Charistia, in quibus Cognatorum & Affinium in-
 cterventu rixæ componerentur, sed pacatissimam cum illâ
 egit vitam, in quâ utriqve idem fuit velle & nolle: *Conju-
 gem*, quæ morum suavitate & blandis alloquiis illum à stu-
 diis languentem refocillavit: ac sedulitate conjugii leva-
 vit onera; nec Artemisiæ, Corneliæ vel Sulpitiæ, vel Portiæ
 amoris conjugalis vehementiâ cessit: *Conjugem*, quæ non
 Pollam, Messalinam vel Papiriam, non Xantrippen vel Jeza-
 belem, sed alteram Saram, Rachælem & Abigaëlem so-
 briam, modestam & ad nutum Mariti paratissimam se ex hi-
 buit; Faunæ nullius præterquam Viri aspectu lætantis, &
 Bilis halitus virilis præterquam Mariti expertis, vestigiis in-
 stitit. *Conjugem*, quæ Maritum Lubecâ Rostochium mi-
 grantem, dulcissimò relicto patrio solo sine murmure secu-
 ta est; Ibi enim cum Hypsícratea patriam, ibi opes, ibi
 domicilium sibi gratum esse duxit, ubi Maritus esset. Sic
 Flaccilla Nonium Priscum, & Egnatia Glicionem Maritos
 etiam in ipsum usque exilium secutæ sunt: *Conjugem*, quæ
 ipsum

ipsum trium filiorum patrem fecit, quamque in educatione liberorum verè expertus est adjutorium fidelissimum: *Conjugem*, quæ dum tertium Partum felici successu se eluctaturam speraret, postquam, Dn. Marito perquam dilecto ad se vocato, divinam benedictionem & protectionem porrectâ dataque dextrâ animitus apprecata, valedixisset, eheu nimiam imbecillitate confecta & macerata, in mediis gravissimis partus doloribus & angoribus, quos tamen maximam animi constantiam atque alacritate ad stuporem usque sustinebat, suam & dilecti foetus animulam, gemitibus indefinentibus in manus Redemptoris & Salvatoris sui JESU CHRISTI inter preces & suspiria adstantium honestissimarum Matronarum, quibus & ipse ego intereram, resignavit, atque sic Legem divinam, sexui muliebri post lapsum protoplastorum impositam, obsequenter se voluntati divinæ subjiciens, adimplevit: *Conjugem* denique, quæ per totum, vitæ decursum omnibus levis, nemini gravis fuit. Quamvis autem non sine causâ tu, Vir Consultissime, Collega conjunctissime, & Vos Orphani afflictissimi, (si jam per ætatem doloris ac desiderii sensum habere valetis,) tuque Mater mœstissima cum superstitionibus Fratribus atque Sororibus hodiè quiritemini: quum tamen sine DEI vitæ arbitri unici voluntate, quæ non nisi ut ipse bonus est, bona esse potest, hic nihil factum esse sciat, in illâ quoque acquiescitis. Ille, quod suum fuit, repetit. De Thracibus, Scythis, Cantabris & Celtiberis, *Alexander*, Tibarenis *Valer. Flaccus*, & Liguribus *Strabo* adserunt, quod horundem Puerperæ partus doloribus adeò non moveantur, ut Viris illarum loco decumbentibus famulentur, & infantem non peperisse, sed invenisse videantur. Validas hæc corporis vires piè defunctæ nostræ verè Christianæ & virtuosissimæ foeminæ animitus exoptassemus.

Exop-

Exoptassem demptæ huic vestræ, quod à vobis omnibus;
quos mœror hiccè tangit proximè, de ea propalari potuif-
set Christi apud Joannem sermo; Salva Uxor, Mater, Filia, So-
ror amantissima, infantulum peperit, nec propter ingens
gaudium, quod Homo in Mundum natus est. amplius
pressuræ meminit. Ast aliter visum superis. Ferendo itaq;
vincatis oportet, quod emendare non potestis. Lugetis
mortuam, rectè facitis, qui non cum funere ejusdem me-
moriam efferri conceditis. Modum autem luctui statuetis,
ne impotentia animi argui possitis. De *Basilio Amerbachio*,
Basilienfi Jcto *Zwingerus* narrat, quod, cum aliquot à par-
tu mensibus elapsis, vitæ socia Asteria, cum suò, quem eni-
xa erat, filiolo unò eodemqve Horæ momento, & paulò
post Parentis Magnus ille Bonifacius animam exhalasset, tri-
plex hoc funus & vulnus tantâ animi constantiâ tulerit, ut
nec dulcissimæ Conjugis amor, nec filioli suavissimi deside-
rium, nec Patris religiosissimi Viri memoria illum à Chri-
stianâ gravitate ullò pacto dimovere potuerint. Idem, quò te
erigas, piæ patientiæ fulcrum & consolationis Spiritum, ti-
bi, Vir Consultissime, in iisdem ferè luctus terminis versan-
ti, precor. Tu naturaliac fatali hacce sorte non magis
commoveberis, quàm periti cœlestium rerum ad Solis vel
Lunæ deliquium, quippe qui fideri suo claritatem suam re-
dituram sciunt. Mors naturæ deliquium est, quo naulò
exsolutò, debitò depulsò, animæ nostræ veluti si dera pro-
deunt & coruscant. Ita & Uxor tua desideratissima, quæ
cum Paulò Apostolò bonum certamen certavit, & cursu
consummatò fidem servavit, incorruptibili cum comet
æternâ gloriæ & justitiæ coronâ exornabitur. In hac vitâ
nihil sperest, quod tam Uxori quam Filiolo præstari possit
præte

præter hoc unum, ut sc. Manes eorundem Exequiis decen-
tibus honorentur. Non enim puto hic Præficarum lacry-
mas precio vendentium conductione, nec edicti Prætorii
luctum Liberis ob parentum obitum indicentis, sed potius
XII. Tabul. legis Exsequialis, *Mulieres genas ne radunto,
neve lessum funus ergò habento*, renovatione opus esse. Cum
autem huic actui solemnî & lugubri hodiernus destinatus
sit dies, & defunctæ Marito de Academia ac Studiosa in ea-
dem literis operam novante Juventute benemerenti ac dein-
ceps pro viribus merituro, totique Familiæ Varniades Musæ
obstrictæ sint, adeoque nos omnes *ἐυχρισίαν & συμπόθειαν*
contestari deceat, ideò rogo, moneo, hortor Omnes O.
mnium Ordinum Cives Academicos, ut ad Exsequias hæc
cohonestandas hodiè horâ primâ in templò Marianò fre-
quentes & agminatim confluant, quod sibi paulò post præ-
stari expetunt, primò aliis præstent, pharum Mortalitatæ
nobiscum conscendant, systema rotis Machinæ terrestri, &
in eâ viventium fugacitatem & miseriam contemplantur, &
ex eâ Regiam rectamq; viam ad *πλιθμῶν* cœlestæ deducen-
tem, seriò grassari contendant, & hoc iter sectando, tum
totius Germaniæ salutem in acie novaculæ versantem, tum u-
tramq; in hâc Politia vigentem Rempubl. Deo Sospiratori &
Protectori commendent. P.P. die XXV. Octobr.

Anno *MDCC LXXIII*. Sub Sigillo
Rectoratus.

GK

lingua titubat. DEUM enim immortalem? bor conjunctus est cum violentiâ, quantis con- anxio studio, non solum recenter prodeuntis trusi Pulsionis, sed & miseræ Matris, ut serid- ne an ille prior sit redditurus animam. Sic- haret in ancipiti. Cæteræ animantes per lud- pariunt, & quasi aliud agendo, foetusque omni- quotquot vivunt, nascuntur mitius. Solus Ho- bissimum dolorem in mundanam scenam int- lier cum angore parit, quia id sua culpâ meru- varicationem primævam. Videtur quidem- conditio suam molem secum trahere & diffic- opus habent in bello caput & latus hosti objice- cernere pro patriâ, inter creperos ensium tot- Mavortiorum conflictus sanguinem profunde- etiam appetere *pulcram per vulnera mortem*:- omnibus fœmineus sexus singulari Naturæ i- beneficio liber atque immunis positus est. ror an dolores, anxietudines, pavoreque & per- entium cum conditione belligerantium pari- ni & juxta æstimari possint, id arbitrabitur, trutinâ sortem utrorumque ponderaturus er- dicitium vocaverimus Fœminas ipsas, jurabun- os multis parasanguis superare eos, quos sen- tes. In Bellò momento cita mors venit, aut- Partitudinis dolores & angores non dicam in- sed sæpè in dies integros prorogantur. Et- in expertis metus præconceptus ipsâ morte t- cidit. Notum est *Medæ* effatum, jurantis, lei- pugnaturam multò volentius, quam parituram- multiplici & improbo labore, fatalique mole-

